TVÄRS GENOM CANADA

Resan över Klippiga Bergen. — I Banff. — Jag botas för min reumatism! — En svensk lärd beskriver Rockies flora. — The Alpine Club. — Människorna äro allt bra roliga djur! — Tjugufem Schweitz kastade i ett. — Vi komma till "The Great Divide." — Nu bär det utför. — Genom Jämtland, sade Eskil Berg.

Reseskildringar från en semestertripp av OTTO ELANDER.

XVIII.

Winnipeg ligger 755 fot över havet. Landet höjer sig sedan västerut, så att när vi nått Calgary, 832 mil västligare, befinna vi oss 3,425 fot ö. h. Här först börjar stigningen på rama allvaret. Järnvägen kilar fram utmed Bowriver genom ett härligt, bördigt landskap, vars möjligheter för åkerbruket ännu befinna sig i vardandets stadium. Det torde ej dröja många år, förrän hela det här liggande jordområdet blivit förvandlat till bördiga och rikt givande åkrar.

Ett par hundra mil utanför Calgary och tåget börjar att arbeta sig upp för bergen. Vi äro nu inne i Klippiga bergen.

"När du kommer till Banff, så skall du stanna där några dagar." Denna uppmaning hade jag ofta fått under min resa, och jag beslöt att lyda order.

Banff är en liten plats med omkring 1,400 invånare, vilka skola leva på de turister, som under månaderna maj—september flocka dit. Jag tror för min del, att de leva ganska gott på denna trafik, ty de veta mycket väl att värdesätta sina tjänster.

Den lilla platsen, som utgör huvudorten i Rocky Mountains National Park, en av de största i världen och i storslagna naturscenerier fullt jämförlig med Staternas berömda Yosemite Park, har flera hotell, passande för turister med kreditiv av olika beskaffenhet. Det förnämsta är C. P. R:s hotell, som med sina 280 gästrum är det mest anlitade men också det dyraste.

Nedanför detta hotell ligger ett av Banffs tre svavelbad, dit vaftnet föres i rörledningar från Svavelberget (Sulphur Mountain). Detta vatten är 30—35° varmt och är starkt svavelhaltigt och radioaktivt. Den som lider av reumatism, råder jag enträget att bege sig till Banff för att genomgå behandling. Det är ju ej närmsta vägen dit — från Sverige! — men vad gör ej en stackare, som lider av den sjukdomen!

Själv har jag i många år plågats av reumatism. Men sedan jag i maj månad år 1924 var i Banff och passerade förbi dessa utmähkta svavelbad, har jag inte haft en enda attack. Vad det beror på, vet jag inte. Ty jag badade inte där.

I en park ej långt från hotellet finnes en inhägnad park, varest de sista resterna av de miljontals bufflar, som för knappast 50 år sedan voro ensamhärskare på prärierna, nu vårdas. Dessutom kan man där få skåda älg, moose, bergsfår och bergsget. All jakt är strängeligen förbjuden i denna underbara nationalpark, vars fauna såväl som flora är synnerligen rik.

Apropos floran vill jag här omnämna, att denna beskrivits av vår framstående landsman d:r P. A. Rydberg i New York i ett digert verk, som betitlats "Flora of the Rocky Mountains and adjacent Plains."

På Sulphur Mountain, som reser sig 8,030 fot ö. h., har Canadas Alpine Club byggt sig ett trevligt klubbhus. Alpineklubben räknar 500 medlemmar, och dessa herrars (och damers) högsta nöje är att klättra uppför berg och branter — helst sådana berg, där risken är mycket stor att ramla ned och slå ihjäl sig. När någon medlem ramlat ned och dödats, blir hans namn mycket berömt.

I de olika bergskedjor, som tillsammans bilda Canadas Rocky Mountains — nämligen Rocky Mountains, Selkirks, Gold, Coast, Cascade och Purcell Ranges — finnas enligt officiella uppgifter icke mindre än 598 bergstoppar, som mynna ut i molnen mer än 5,000 fot ö. h. Och tänk, denna lista omfattar endast de berg, som vederbörligen erhållit namn — således ej de otaliga berg, som ännu ej ha blivit "döpta" eller blivit uppmätta. Av dessa i hederslistan finnes det 147, som äro över 10,000-fotmärket.

Det finnes således ännu mycket att göra för klubbens 500 medlemmar! För min del kan jag ej förstå, vari nöjet består. Att klättra uppför branta, isklädda berg kan ju inte gagna någon annan än möjligen skräddaren. Man säger, att man får en så utomordentligt fin utsikt, när man väl kommit upp på en sådan där i molnen vilande bergstopp. Om det vore hela sjukan, så vore det ju både enklare och billigare att nå höjden genom ballonguppstigning. Men då vore förstås risken att falla ned ej så stor.

Människorna äro allt bra roliga djur!

Turister strömma i tusental till Parken under sommartiden, och deras nöje består i vandringar till fots eller häst, genom det vidsträckta området, botanisering, fiske i sjöarna eller floderna, bergbestigning m. m. Luften är ju lätt och frisk, så livet där är nog i alla avseenden gagnande och stärkande för de nervsjuka, utjäktade amerikanarne, som utgöra majoriteten av turisterna.

En annan omtyckt sommarresort bland alperna heter Lake Louise, som ligger helt nära Banff på 5,670 f. h. ö. h. Även där har C. P. R.-banan uppfört ett ståtligt Chateau Lake Louise, med 265 gästrum. Emerald Lake och Glacier i British Columbia äro också av turister gärna uppsökta platser, ehuru de ej äro så populära som Banff och Lake Louise.

Resan över Klippiga bergen ned till Vancouver vid Stilla havet tar omkr. 24 timmar, om färden göres i ett sträck. Men den försiktige resanden, som vill ha valuta för sina surt förvärvade slantar, delar helst upp resan så, att nätterna tillbringas på något hotell. På så sätt är man i tillfälle att grundligt lära känna naturen i dessa härliga alplandskap, som en bekant författare och resande förklarat vara "25 Schweiz kastade uti ett." Man kan aldrig tröttna på att sitta i aktersta vagnen och betrakta de gigantiska bergen, vilkas året om snöbeträckta hjässor försvinna högt uppe i molnen. Tåget, som drages av två med olja drivna maskiner, rusar fram än efter bergens branta sidor på broar, som utgöra ingenjörskonstens sista ord, än genom milslånga buktande tunnlar. Tavlorna växla ständigt. Man vågar knappast tala till varandra för att ej förlora något av allt det vackra vår Herre bjuder oss stackars småkryp på.

Slutligen ha vi nått "The Great Divide," som en egendomligt byggd skylt upplyser oss att stationen heter. Den är byggd över en bäck, i vilken två andra bäckar sammanflyta och åter dela sig.

Den ena rinner mot öster genom bergen, över prärieprovinserna, genom Winnipegsjön och utgjuter sig därifrån genom Nelson River i Hudsonviken för att sålunda slutligen förena sig med Atlanten.

Den andra rinner västerut för att slutligen genom Fraser River med sina droppar öka Stilla havets enorma vattenmassa.

Vid "Great Divide" ha vi nått Klippiga bergens medelpunkt — dess ryggrad, säger man — och nu börjar tåget rusa nedför igen.

Vi komma nu in i en helt annan natur — det är som teste vi genom Jämtland i jättelikt förstorad skala, sade en medresande, ingenjör Eskil Berg, den bekante chefen för General Electric Works i Schenectady, N. Y. (världens största elektricitetsfirma). Som vi minnas hade vi den 1 april ett gott tillfälle att få oss ett gott skratt, då Helge var här med sina kamrater Karl och Ottar, vilka i likhet med Helge äro några riktiga speloorrar. Som de under denna turné ha ett mera omväxlande program, så är det ännu mera värt att besöka dessa föreställningar. Det torde därför vara bäst att förstärka skrattmusklerna, tills Helge med sina kamrater kommer denna gång. De som ännu ej haft tillfälle att besöka dessa föreställningar, böra ej försumma att infinna sig.

O. Lantz.

Vi vilja tillägga, att Helge med sällskap uppträder å följande platser och tider: Hendon Community Hall — 11 juni; Nora — 12 juni; Alpine — 16 juni; Bowsman — 17 juni; Spooner — 19 juni; Fairy Glen — 23 juni; Bagley — 24 juni; Weldon — 25 juni; Tway — 25 juni och Kinistino — 29 juni.—**Red.**

FRÅN OKENAGENDALEN

Ärade Red. av S. C. T.!

Sedan jag sist hade äran att skriva till Eder ärade tidning, har så mycket förändrats i den sköna fruktdalen. Vintern har för länge sedan gått sin väg, och för en, som är van vid Saskatchewans fula vintrar, så är det kanske orätt att kalla den lilla årstid av snö, vi hade här, för vinter. Snön var kanske under februari runt två fot djup, men tyvärr så var det ingen köld och ej en enda snödriva, ty så lugnt som sömnen faller snö i detta fattigfolkets paradis.

Fruktträden ha för länge sedan blommat, men tyvärr så blir fruktskörden ganska dålig här i år, ty insekter ha även här gjort sitt fördärvande arbete, så att i de höga fjällen finnes det knappast ett löv kvar. Även barrskogen har dött ut ganska betydligt under det sista året. Troligen så är orsaken den ihållande torkan samt kanske även någon sjukdom — ännu för mången okänd.

Sågverken ha begynt sitt enformiga gnällande, men dagspenningen är låg och arbetarna för många, så det torde ej behöövas någon extra emigrantström hit ut ännu för en lång tid. Även så har dagspenningen under flottningen varit dålig och arbetet tungt, tröttsamt och farligt. Kineserna ha i år trängt sig in i flottlederna och utträngt den vite arbetaren, och följden blev halv dagspenning emot förut.

Grödan ser ej heller värst lovande ut, ty vi ha väntat alltför länge på regn. Men det kom till sist, och farmarens förhoppningsfulla, glada skratt ljuder litet mera allmänt och mera ur ett tacksamt hjärta.

Fisk, jo, det ha vi här, för både fattigfolk och kung. Men lagen är så, att fisken ej får tagas landvägen. Men man får fritt lov att sitta vid älven och låta det vattnas i mun och lukta fisk ur ett utsinat dyhål.

Björnspår så stora som brors gamla hatt finnes det gott om, men Nalle håller sig för det mesta på behörigt avstånd — och så går han fri. "Deer" finnes det lika gott om som getter i gamla Jämtland — men under lagens beskydd för den mesta tiden. Under hösten tillåtes det dock att skjuta "deer"-bockar, och man måste därför först se till, att de hava horn på skallen, innan man dräsar till.

Till sist en kär hälsning till alla tidningens läsare och redaktionen!

Vänligen,

Ludde.

NÄR PÖSUS SLANGSNACK TRÄFFADE DÅLIGA KAMRATER

För S. C. T.

Vad som menas med dåliga kamrater uppfattas olika hos olika individer. "Kaka söker maka," är ett träffande ordspråk, vad kamratskap beträffar. När Pösus Slangsnack träffar dåliga kamrater, så betyder det, att han träffar på sådana, som inte vilja slå sig i kompani med honom och supa. De, som enligt Pösus Slangsnacks uppfattning skulle vara duktiga kamrater, skulle vara angelägna vilja slå sig i kompani med honom och bilda supsällskap. Men skulle han kunna ha riktigt roligt, så måste han utse någon att ha till åtlöje och skälla och käfta på. Om då kamraterna söpo duktigt och höllo med Pösus Slangsnack och valde honom till ledare för sina tokeriupptåg, si, då var han i sitt rätta element och tyckte, att han träffat på duktiga kamrater. En dag i rötmånadens början, när Pösus Slangsnack varit ända bort till hemligheten där bort i abrakadabra — som en och annan kanske vet eller inte vet — och offrat en femma på rusdryckshäxans altare i utbyte mot en flaska lortigt vanvett, så kom han in i stugan vid lybiska svängen, där Pål Höli, Jöns Walur och Pellpers Maja jämte stugans ägare, Svankus Sufler, och hans hustru och svärmoder sutto och dryftade frågan om människosläktets förädling och förbättring i moraliskt och intellektuellt hänseende. Men när Pösus Slangsnack kom inbullrandes, så upphörde samtalet om människosläktets förbättring. Pösus drog upp en flaska lortigt finkelbrännvin ur fickan och bjudde de närvarande på fylla. Men om han trodde, att de skulle anamma bjudningen med glädje, så misskräknade han sig, ity att ingen ville ha någon sup. Då tog sig Pösus själv fyra klunkar ur den lortiga flaskan och skålade med sig själv och sade: "Fy tusan, att man skall träffa på så dåliga kamrater, att de inte kunna ta sig en sup, utan att man måste supa ensam för allihopa!"" Och så började han på och skulle vara försmädlig i truten, men då fick han bara obehagliga svar och dessutom inga svar alls. Och så söp han igen och muttrade någonting om att han träffat på dåliga kamrater. När han smuttat på och supit en stund, så kom han i fyllerihumör och började på att baktala sin hustru och skälla ner henne på baken. Men då sade Pellpers Maja: "Vore du lite bättre karl än vad du är, så sade du inte ett enda ofördelaktigt ord om din hustru, ty hon är mycke bättre kvinna än vad du är man. Det heter, att mannen skall vara kvinnans huvud, men jag tycker, att du är bakändan du." Men då blängde Pösus Slangsnack styggt på ho Pellpers Maja läll och gick sin väg.

Josua Jehubbas Wife.

Lokalförbudet har med stor majoritet nedröstats i Queensland.

Utrikesminister Unden om Sveriges ställning till Europas trygghetsfråga

Föredrag hållet vid föreningen Nordens dansk-svenska möte. Främsta önskemålet: Upphävandet av Tysklands isolering.

Föreningen Nordens dansk-svenska möten ha den första veckan i maj avhållits i Lund och Malmö. Vid mötet i Lund höll utrikesminister Östen Undén ett mycket uppmärksammat föredrag om "De europeiska trygghetsproblemen" samt yttrade därvid bland annat följande:

Strävandena att lösa trygghetsproblemet ha allt sedan världskrigets slut inriktats på den linjen, att man genom avtal om samverkan mellan ett flertal makter borde hålla en eventuell fiende på avstånd. Vill man undgå ett nytt krig, måste det enligt denna tankegång på förhand skapas en så mäktig allianssgrupp, att ett angrepp mot någon av dessa allierade innebure ett alltför stort äventyr.

Här bröto sig redan vid fredsslutet två idériktningar. Den ena syftade mot ett förbund för att vidmakthålla och utvidga den under krigét åstadkomna enhetsfronten och samla de segrande och helst även de exneutrala staterna i en allians, om möjligt med militär prägel. Den andra idériktningen syftade mot en universell sammanslutning, riktad icke mot en viss stat eller grupp av stater, utan mot kriget, ett staternas förbund med uppgift att lösa den organiserade fredens problem. Kompromissen mellan dessa båda idériktningar blev det nuvarande Nationernas förbund.

Förbundsförsamlingen sammanträdde i september förra året ocsh hade att upptaga trygghets- och nedrustningsproblemen. Resultatet blev det bekanta Genéveprotokollet. Men i samband med att betänkligheter på olika håll i synnerhet i England gjorde sig gällande mot protokollet såsom i olika hänseenden alltför vittgående, återupptogs tanken på en speciell garantitrakt för Västeuropa. Genom ett berömvärt initiativ från tysk sida innevarande år braktes denna plan i ett nytt läge. Då nämligen blev det klart, att den nya engelska regeringen ej var hågad att acceptera protokollet, men samtidigt kände det såsom en engelsk uppgift att bidraga till den europeiska säkerhetsfrågans lösande och att i sådant syfte lämna vissa garantier åt Frankrike och Belgien, framkom tyska regeringen med idén om en garantitraktat, vari även Tyskland inginge såsom signatärmakt. Denna idé mottogs välvilligt från engelsk sida, ej lika välvilligt men dock ej avvisande från fransk sida. För närvarande pågå meningsutbyten om en sådan säkerhetsakt.

Fruktan för tyskt revanchekrig vållar otryggheten.

Den behandling av trygghetsproblemet jag nu vidrört har, sade talaren, i främsta rummet avsett trygghéten mot ett tyskt revanschkrig. Frankrike och Belgien hysa fruktan för ett sådant krig, likaså Polen. Men andra stater ha sina särskilda trygghetsproblem. Rumänien, Jugoslavien och Tjeckoslovakiet ha närmat sig varandra av fruktan för Ungern och bildat lilla ententen. Vidare hysa staterna utefter ryska västgränsen från Rumänien upp till Finland fruktan för Sovjetryssland. Förslagen om en allmän garantitrakt ha givetvis stöd från dessa stater, även om de, liksom Frankrike och Belgien, anse speciella garantiutfästelser vid sidan därav önskvärda. Bland alla dessa stater råder alltså en känsla av otrygghet, och de sträva efter att lösa sina trygghetsproblem genom allianser eller garantifördrag.

Mot denna bakgrund bör alltså den nuvarande situationen betraktas. Flera års förhandlingar i trygghetsfrågan ha föregått protokollet. Och sedan detta, åtminstone för närvarande och i sin aktuella form, förfallit, frestar man ånyo de separata uppgörelsernas väg. Det tyska förslaget, som icke framlämnats i utarbetad form, har aldrig publicerats. Men av de meddelanden, som givits offentligen, kan man i huvuddrag angiva grundlinjerna för det ifrågasatta arrangemanget. Det skulle innehålla ett erkännande och ett garanterande av den tyska västgränsen, sådan den uppdragits genom Versaillestraktaten. Vidare skulle garanteras uppfyllande av de skyldigheter i avseende å den neutraliserade Rhenzonen, som enligt fredstraktaten ålägga Tyskland. Slutligen skulle till detta garantifördrag fogas ett vittgående skiljedomsfördrag mellan Tyskland och övriga signatärmakter. Uppgörelsen tänkes ingången mellan England, Frankrike, Italien, Belgien och Tyskland. I fråga om den närmare arten av den garanti, som skulle lämnas i fördraget, föreligga ej några säkra underrättelser. Sannolikt har denna punkt ej ännu gjorts till föremål för mera ingående dryftning mellan de intresserade makterna. Möjligt är, att bestämmelserna i Versaillestraktaten om den neutraliserade Rhenzonen utgöra en utgångspunkt. Enligt densamma har bl. a. Tyskland förbundit sig erkänna en kränkning från dess sida av reglerna angående zonens demilitarisering såsom en fientlig handling mot övriga signatärmakter, och Tyskland skall i sådant fall anses försöka störa freden. Vad Versaillestraktatens signatärmakter avsett med denna bestämmelse, är oklart, och jag skall ej inlåta mig på någon tolkning därav, eftersom den icke berör vårt eget lands åtaganden. De garantibestämmelser, som beröra vårt land, äro uttömmande angivna i själva förbundsakten, och däri förekommer ingen motsvarighet till art. 44 i Versaillestraktaten. Men möjligt är, som sagt, att det nu planerade garantifördraget kommer att ansluta sig till ifrågavarande stadganden i Versaillestraktaten och utbygga dessa till mer effektiva garantier mot fredsbrott.

Vad innebära de tyska förslagen till trygghetsfrågans lösning?

Den tyska démarchen i trygghetsfrågan har framkallat en livlig diskussion överallt. På många håll har man tolkat Tysklands ståndpunkt så, att tyska regeringen ifrågasätter hänskjutande till internationell skiljedomstol av spörsmålet om en revision av dess gränser mot Polen. Denna tolkning av den tyska regeringens ståndpunkt torde emellertid vila på missförstånd.

Kan man nu skönja någon utsikt att bringa trygghetsproblemen närmare sin lösning på dessa vägar? Äro de framkomna förslagen ägnade att befrämja en fredlig utveckling? De skandinaviska länderna äga den oskattbara förmånen att icke ha några gränsproblem, som rimligen kunna framkalla förveckling med andra stater, och vi ha därför ej anledning att engagera oss i några speciella garantifördrag. Men detta förmånliga läge utesluter naturligtvis ej, att även våra länders framtida fred och välgång är beroende av de allmäneuropeiska problemens lösning.

Nyckeln till trygghetsproblemets lösande i det nuvarande läget ligger i Tysklands och västmakternas händer. Det gäller främst att utjämna motsättningarna mellan Tyskland och vissa dess grannar, att undanröja faran för ett krig mellan de besegrade staterna och segermakterna. Det är alltså uppenbart, att allt, som kan förebygga Tysklands isolering från västmakterna, är av godo.

Beträffande de pågående förhandlingarna om särskilda fördrag, kompletterande förbundsakten och avseende såväl ökade garantier mot anfall som utsträckt skiljedomsförfarande, måste det som nu förberedes från vår synpunkt te sig som ett steg i rätt riktning. Ett fördrag ängående garanterande av status quo vid tyska västgränsen, vari Tyskland vore kontrahent, skulle icke innebära bildandet av en allians riktad mot någon annan stat eller grupp av stater. I fall ett sådant garantifördrag kombinerades med omfattande skiljedomsavtal mellan signatärmakterna inbördes, och om Tyskland i sammanhang därmed inträdde som medlem i Nationernas förbund, skulle utan tvivel den sålunda åstadkomna avspänningen i Västeuropa i sin tur kunna bereda väg för lösningen av andra tvistefrågor och för en internationell överenskommelse om nedrustning.

Det tyska uppslaget till den uppgörelse i säkerhetsfrågan innebär också, att Tyskland förklarar sig berett sluta förliknings- och skiljedomsavtal med andra stater, särskilt sina grannar i öster. Mängenstädes och även i vårt land har vidare hävdats den uppfattningen, att den rätta vägen till fredens stabiliserande vore just att först rita om Europas karta och sedan upprätta ett skiljedomssystem. En av de huvudanmärkningar, som hos oss framförts mot Geneveprotokollets skiljedomssystem, var, att genom detsamma status quo skulle garanteras, vilket med hänsyn till vissa bestående gränsers olämplighet skulle vara från olika synpunkter betänkligt farligt.

Ett skiljedomssystem måste med nödvändighet byggas på status quo.

Emellertid är det ganska visst, att denna sist nämnda metod att stabilisera freden skulle leda direkt till krig. Ett skiljedomssystem måste enligt sakens natur bygga på status quo och gällande traktater, liksom domstolsförfarandet inom ett land bygger på gällande lagar. Även under tider, då en hel samhällsklass har saknat inflytande på lagstiftningen, har i allmänhet rätta vägen ansetts vara att följa gällande lagar och eftersträva en ändring av rättsordningen genom förvärvande av större inflytande på lagstiftningen. På det internationella området är förhållandet så till vida analogt, att ändringar i rättsläget måste ske på den frivilliga överenskommelsens väg — såsom exempelvis skedde genom uppgörelsen i skadeståndsfrågan i somras — därvid naturligtvis mångahanda faktorer kunna inverka på staternas benägenhet att medverka till undanrödjande av bestående friktionsanledningar. Skulle man uppskjuta försöken att bygga upp ett allmänt skiljedomssystem och därmed en internationell rättsordning, tills utgångsläget i fråga om gränser och andra förhållanden vore idealiskt, eller tills man hade en komplett lagstiftningsapparat på det internationella området, vore det lika gott att avstå från tanken på en internationell rättsordning.

Det mest slående draget i den nuvarande situationen är alltså, att man söker lösa det för närvarande viktigaste trygghetsproblemet i Europa genom en separatuppgörelse, så tänkt, att de individuella motståndarna förenas i ett garanti- och skiljedomsfördrag — sannolikt i någon form under Nationernas förbunds auspicier. Härigenom hoppas man undgå den fara, som är förenad med det gamla alliansystemet. Det skall icke bildas mot varandra fientliga grupper. Den Wilsonska idén om ett Nationernas förbund skulle alltså läggas till grund för denna speciella säkerhetsakt, samtidigt som förbundet självt skulle vidgas till att omfatta även Tyskland. Ifall dessa planer lyckas — och vi måste varmt hoppas på deras framgång — vore en fastare utgångspunkt given för fortsatta bemödanden att bygga ut den rättsordning, vartill grunden lagts genom Nationernas förbunds skapande, och att ernå en allmän betydande reduktion av de militära rustningarna.

På utrikesministerns tal följde starka applåder.

Hushålla med nerverna.

Jämnt och samt klagas det över dåliga och överansträngda nerver i våra dagar. Vår tid, så full av jäkt och oro, får hela skulden för de sjuka nervernas existens.

Att dåliga nerver äro en plåga ej blott för den sjuke själv, utan för omgivningen, veta väl alla. Vad som därför kan göras för att bota dem, eller ännu bättre för att förhindra nervositet, är mer än välkommet. Många, många gånger beror det på oss själva, om vi kunna hålla våra nerver i styr.

En mycket viktig sak härvidlag är att i förväg överblicka vårt kommande arbete. Att detta ej alltid går för sig, är säkert, men många gånger är det ej alls oövervinneligt.

En husmor hör till den kategorien människor, som genom det moderna livet är nästan mest utsatt för att bli överansträngd och nervös. Hennes arbete är prövande både för kropp och själ. Mer liksom hon kan hålla sin fysik i något så när gott skick, om hon bemödar sig därom, lika väl och ännu bättre kan hon göra mycket för att hennes nerver ej alltid skola vara på helspänn och därför fort bli utslitna.

Att ordna ett hems arbete efter en viss plan spar både tid och pengar och oro, och alla sådana inverka på nerverna.

Hur ofta hör man ej en fru säga till en annan: "Vad skall jag taga till middag i dag?" Och detta en eller ett par timmar innan middagen skall serveras. Hon blir otålig, orolig och nervös och köper det första bästa hon kan komma över, och som kan hinna bli färdigt på den korta tiden. Det säger sig självt, att den maten blir både dyr och ej så bra. Om husmödrarna visste, vilket lugn det ger och vilken hjälp det är att överblicka matförhållandena åtminstone en vecka i förväg, så att de åtminstone i det stora hela veta, vilken mat de skola bjuda sin familj på, skulle ingen enda försumma detta lilla förarbete, som kallas planering.

Detta är mycket nyttigt och är dessutom roligt, och både bordet och kassan vinner därpå. Dessutom bör så mycket som möjligt köpas i större partier, än vad som nu i de flesta fall sker i stadshushållen. Även härigenom vinnes både tid och pengar, och har man bara en gång kommit in i vanan, så går det lika bra att lägga in litet mera på en gång som att springa och köpa små bitar för dyrare pengar.

Men om man gör upp en matsedel, så får det på inga villkor bliva så, att matsedeln regerar husmodern.

Det är tvärtom hon, som skall ha hjälp av densamma. Detta bör påpekas därför, att inom ett hushåll så ofta inträffa oförutsedda saker.

Så kunna t. ex. ibland medlemmarna i en familj visa sig besitta en sådan aptit, att en stek, som varit avsedd till två middagar, till största delen går åt. Och en annan gång kan en maträtt vara mindre lyckad, vilket gör att oförutsett mycket blir över, som dock måste tillvaratagas, låt vara i en annan form.

Att i allmänhet göra en sak på rätt tid är alltid av största vikt. Det är mera vanligt än man tror, att människor utföra en sak för sent. Ett arbete, som utfört på rätt tid, kan ta endast ett minimum av tid och vara till verklig nytta, kan, om det uppskjutes, behöva en mångdubbelt lång tid för sitt utförande och ändå visa sig vara bortkastat.

Härpå kunna många bevis givas.

Thomas Shannon har avlidit i Ashford, Irland, i en ålder av 115 år.

FÖRSLAG TILL

PROGRAM

För

Svenska Baptistförsamlingarnas Centralkonferens

I KIPLING, Sask.,

torsdagen den 18 till söndagen den 21 juni 1925.

TORSDAGEN DEN 18 JUNI

Predikantmöte.

Kl. 11 f. m. Predikantföreningens enskilda affärsmöte.
Kl. 12—2 e. m. Middagsrast.
Eftermiddagens föredrag äro öppna för allmänheten.
Kl. 2 e. m. Bönestund. Ledare: mr J. Dalström, Winnipeg, pastor E. Hindorff, Hyas.
Kl. 2.30 e. m. Föredrag: "Predikanten som människa och herde." Av pastor A. Alf. Engdahl, Winnipeg, pastor R. Lund, Port Arthur. Samtal.
Kl. 3.30 e. m. Föredrag: "Predikanten och nutidsproblemen." Av prof. C. H. Lager, Brandon. Samtal.
Kl. 4.30—5 e. m. Centralkonferensens förvaltningskommitté har sammanträde.
Kl. 7 e. m. Konferensen öppnas. Hälsningstal av pastor G. P. Moll-Berg.
Förhandlingarna öppnas av konf:s ordf., missionsföreståndaren J.Paul Erickson, som också utnämner: 1) konferensbyrå, 2) anordningskommitté, 3) beredningskommitté och 4) resolutionskommitté.
Val av nominationskommitté.
Kl. 8 e. m. Konferenspredikan av pastor A. Alfred Engdahl.

FREDAGEN DEN 19 JUNI

Kl. 9 f. m. Bönestund. Ledare: Pastor P. S. Person.
Kl. 9:30 f. m. Konferensbyrån redogör för granskning av ombudens fullmakter.
Anordningskommittén rapporterar.
Korr. sekreteraren föredrager församlingsbreven, och meddelanden från de olika fälten avgivas.
Kl. 11 f. m. Missionsföreståndarens årsberättelse, inneslutande allmän översikt över hans omfattande verksamhet, vårt arbete under det senast gångna året samt planer för verksamheten under kommande år. Föredrages revisionsberättelsen över konf:s finanser.
Kl. 11.30 f. m. Uppbyggelsetal av pastor John Nyström, Wadena.
Kl. 12—2 e. m. Middagsrast.
Kl. 2 e. m. Bönestund. Ledare: mr Hilmer Nordlund, Canwood, pastor J. Bergquist, Kinistino.
Kl. 2.30 e. m. Söndagsskoltal: "När och hur bör man nalkas ett barn rörande dess religiösa erfarenhet?" Av pastor G. S. Fryklind, Kenora.
Kl. 3.15 e. m. Ungdomsföredrag: "Vår ungdom som en aktiv kraft i församlingsarbetet." Av prof. C. H. Lager.
Rapport från Brandon College.
Kl. 4 e. m. "Församlingsbegreppet i nya testamentets ljus." Av pastor E. Berg, Teulon, mr J. L. Anderson, Little Woody.
På aftonen hålles offentligt möte på engelska språket. Flera talare.

LÖRDAGEN DEN 20 JUNI

Kl. 9 f. m. Bönestund. Ledare: mr P. Hultgren, O. Magnuson.
Kl. 9.30 f. m. Rapport från: 1) konferensbyrån, 2) anordningskommittén, 3) beredningskommittén och 4) resolutionskommittén.
Val av förvaltningskommitté.
Behandlas återstående ärenden.
Kl. 11.30 f. m. "Missionen bland hedningarna." Av mr J. Dalström.
Kl. 12—2 e. m. Middagsrast.
Kl. 2 e. m. Missionsföredrag av dr M. L. Orchard, generalsekreterare för Baptist Union of Western Canada.
Kl. 3 e. m. "Vad kunna vi ytterligare göra för att sprida evangelium på vårt vidsträckta fält?" Föredrag av J. Paul Erickson.
Kl. 4 e. m. "Misisonsläget i Sverige." Föredrag av pastor E. Hindorff.
Kl. 5 e. m. Förvaltningskommittén sammanträder.

SÖNDAGEN DEN 21 JUNI

Kl. 10.30 f. m. Bönestund. Ledare: pastor R. Lund.
Kl. 11 f. m. Predikan av pastor A. Alfred Engdahl. Kollekt för missionen.
Kl. 2.30 e. m. Ungdomens session. Tal av R. Lund, Hilmer Nordlund och C. H. Lager. Representanter från olika fält deltaga. En lämplig missionsdialog torde presteras. En kör, bestående av unga från de olika församlingarna, kommer att sjunga.
Kl. 7.30 e. m. Predikan på engelska av prof. Lager och supt. J. Paul Erickson.
Alla församlingar uppmanas att sända ombud och församlingsbrev. Kiplings församling kommer att giva alla ett varmt och kärleksfullt mottagande.

Programkommittén.

LÄKARE OCH TANDLÄKARE

DR. M. RADY
LÄKARE OCH KIRURG.
Invärtes sjukdomar (X—Ray)
652½ MAIN STR.
(Mellan Logan och Henry Ave.)
Kontorstimmar: 2—5 e. m. 6.30—8 e. m.
Telefon: Kontoret—A4480 Bostaden—A6118

DR. S. C. PETERSON
SPECIALIST i Hud-, KönS-, Urin- och Veneriska sjukdomar, har flyttat från 401 till 506 McArthur Bldg.
Ovanför Child's Restaurant.
Kontorstid: 10—1, 3—6 och 7—8
Telefon A4165. Svenska talas.

DR. BRANDSON
LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telefon. A-7067.

Kontorstelefon: A 3659.
Bostadstelefon: J 5887.
DR. T. GLEN. HAMILTON
LÄKARE
210—212 Somerset Bldg.
WINNIPEG, MAN.

Tel. A 1179 Bostad Tel. N 1784
DR. W. J. KING
Chiropractor
926-930 Somerset Bldg.
Winnipeg, Man.

DR. A. BLONDAL
818 Somerset Bldg.
Kvinno- och barnsjukdomar.
Kontorstid: 10—12 f.m.; 3—5 e.m.
Telefon: N 6410
Winnipeg, Man.

DR. M. R. BLAKE
M.R.C.S., Eng. L.R.C.P., London
508 McArthur Bldg.
Kontorstid; 4—6. e. m.
Kirurgi och kvinnosjukdomar.

Öppet 9—12 f. m.; 1—5 samt genom överenskommelse.
DR. N. W. SNIDER
Tandläkare
Clougher Block
Tel.: 222 Red Kenora, Ont.

DR. J. A. DEAN
Tandläkare
Kontorstid: 9—12 f. m.; 2—5 e. m.
Carmichael Block, Kenora, Ont.

JACKSON BROS.
Specielit uppmärksammas postorders.
JUVELAR- och GULDSMEDAFFÄR UR, och JUVELREPARATIONER.
9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747. Edmonton, Alta.

FÖRSÄKRING MOT TORKA
FARMER JONES CONVERTIBLE PACKER
PACKS 1 MULCHES
MACHINE 3 OPERATIONS
HARROWS
För fullständiga uppgifningar insänd edert namn och adress till
FARMER JONES HARVESTER CO., LTD.
407-8 Royal Bank Bldg., Winnipeg, Man.

HUS AV STAMPAD JORD
Den svenska läroboken härom $2.00
Den engelska (större och med omkring 80 bilder) $5.00
Alla jordsorter dugliga.
Adressera: KARL J. ELLINGTON,
Port Angeles. Wash. U. S. A.

Låt PEGGY—
Den personlige inköparen för
New Regina Trading Co. Ltd.,
Regina, Sask.
göra Edra inköp!

ORDET FRITT

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumeranter och övriga svenskar äro välkomna att yttra sig i denna avdelning. Redaktionen ikläder sig dock intet moraliskt ansvar för i dessa skrivelser yttrade åsikter. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skriv endast på ena sidan av papperet och med bläck. 2. Skriv så tydligt och kortfattat samt på sak gående som möjligt. 3. Undvik hätska utfall mot olika tänkande.

REDAKTIONEN.

"SVENSKARNAS FÖRSOFFNING"

Av N. J. L. Bergen.

Det ordades förliden uti vår svenska
press
om "svenskarnas försoffning" uti vår
vida väst,
om huru "nya stjärnor" ej gärna tåls
bland oss;
ja, ock om flera lyten och dylikt stoff
förstås —

som låder vid oss svenskar och hindrar enighet,
som håller oss tillbaka och vållar oss förtret,
som gör att "våra stjärnor" ej aktas som de bör,
förkrympa våra hjärnor, så vi ej få gehör.

Om Winnipeg det ordats: där råder sömn och död,
trots att där finnas många av dem som kallas "röd";
trots det att flera tusen av svenskar finnas där,
föreningar och kyrkor och tidningar med mer.

Det låter pessimistiskt, och om det nu är sannt,
så är det ju beklagligt, att dylikt blir bekant
för hela vida världen igenom våran press —
det bara oss förnedrar för andra folk — gunås.

Att så varandra klandra, att kasta sten och lort,
skamfilande varandra — det ökar blott alltfort
de brister, som vidlåda. Det hjälper ej ett grand
att våra lyten bota. Det skapar inga band

av sann och ädel godhet. Det lyfter ej oss opp,
det hettar bara blodet, det sätter inget stopp
för våran avundsjuka, försoffning eller slikt —
därför så låt oss bruka en "opposite" taktik.

Jag tror det verkar bättre, om vi värderade
det goda i varandra och så omhuldade
vårt svenska namn och heder och stode på vår vakt
samt styrkte våra bröder på varje tid och trakt.

Då skulle enigheten visst växa bland vårt folk
och beredvilligheten att vara rättens tolk.
Då skulle visst "försoffning" ej spela någon roll,
då skulle vi få hyvsning och bannlyst bli allt groll.

Så har min sångmö viskat uti mitt öra in;
därför jag tog min penna och satte det i rim
och sänder det nu välment till svenska tidningen —
jag hoppas att den giver ett litet hörn i den.

Och dessa enkla rader, som här jag sammansmitt —
om ej på första sidan, kanske bland "Ordet fritt" —
jag hoppas, att de gagna och välment genklang ge
och hjälpa till att väcka till livs de sovande.

FRÅN KELLIHER, SASK.

Till de skandinaver med flera, som äro bosatta i Kelliher, Sask., samt i trakten däromkring, vill jag ställa en uppmaning att ej försumma att bevista Helge Andersons teaterföreställning den 4 juni här i Kelliher. (Detta brev skulle ha influtit förr men har av misstag blivit lagt åt sidan. Vi införa det i alla fall, så att de som bo å andra orter, där Helge inom kort kommer att uppträda, kunna få se, vad man tänker om honom i Kelliher. —**Red:s anm.**)

Som vi minnas hade vi den 1 april ett gott tillfälle att få oss ett gott skratt, då Helge var här med